

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Chtěl mi jen podat ztracenou rukavici...

(text zasláný do literární soutěže Svět kolem nás)

Michaela Brázdová, 7. B

Byla jsem na cestě domů, ve škole jsme končili v pět, takže už byla tma. Začínala jsem mít strach. Když jsem jela v autobuse, seděl vedle mě neznámý muž, mohlo mu být okolo padesáti let. Nenápadně se mi snažil dívat do telefonu a četl to, co jsem si četla já, myslím, že to byly nějaké literární články.

Naštěstí jsem po dvou zastávkách vystoupila, takže jsem se trochu uklidnila. Jenže to hned neskončilo. Ten muž vystoupil taky a šel úplně stejnou cestou jako já.

Můj strach se začal stupňovat, a tak jsem zrychlila. Jenomže ten muž zrychlil taky. Už jsem myslela na nejhorší, byla jsem smířená s tím, že tam umřu, že už nikdy nevidím svou rodinu, přátele...

Po pár metrech mě ten muž dohnal a chytl za rameno. Se slzami v očích jsem se otočila. Vztáhl ke mně ruku, něco držel. A pak promluvil: „Tady máš, vypadlo ti to, když jsi vystupovala.“ Podal mi mou rukavici, asi mi spadla z kapsy.

Poděkovala jsem mu a omluvila se za to, že jsem před ním utíkala. V tom si nejspíš všiml mých slz a dodal: „Jsi v pořádku?“

Nevěděla jsem co říct, jediné, co jsem dokázala, bylo mlčet a usmát se na něj. Po chvíli jsem řekla: „Vážně moc děkuji za tu rukavici. Kéž by bylo více lidí jako vy. Tak na shledanou.“ Poté mě už jen pozdravil a odešel za roh na autobus, protože vystoupil jen kvůli mně.

Otočila jsem se a rozbřečela se ještě víc. Cítila jsem se hrozně. Odsuzovala jsem automaticky člověka, který byl úplně normální, někoho, kdo mi chtěl pomoci. Nedokážu si vysvětlit, proč

to tak bylo, asi jsem byla smířená s tím, že v našem světě už není nic, za co by stálo žít, natož se radovat. Viděla jsem jen to zlé. Asi to bylo mou prací. Nevěřila jsem, že by mohl být nějaký člověk hodný. Po tom, co k nám do útulku přicházela samá zubožená nevinná zvířata, kterým lidé ubližovali. Jen o tom přemýšlím a je mi z toho zle.

Ve škole jsme teď měli důležité období, abychom složili zkoušky, ale já jsem se nemohla soustředit. Pořád jsem myslela na toho pána. Ale řekla jsem si, že už na to myslet nebudu, udělala jsem chybu a z toho se svět, i když mi to bylo líto, nezhroutí.

O dva dny později od té události jsem si četla zprávy. Psali, že v okolí mého domu na zastávce se stala vražda. Začala jsem se o to zajímat a číst různé články. Našla jsem stránku, kde zveřejnili fotku zavražděného. Byl to on... ten hodný muž, který kvůli mně vystoupil jinde, než měl. Nebýt mě, nejspíš by byl naživu. Nebo možná kdybych před ním neutíkala, nebo se s ním bavila o trochu déle... Všechno by mohlo být v pořádku. Kvůli mně zemřel nevinný člověk.

Za přesně týden od toho, co jsem se dozvěděla o té vraždě, jsme měli psát zkoušky. Počítala jsem s tím, že to nezvládnou. Profesorky se ke mně chovaly řekněme ne úplně mile. Vadilo jim, že jsem je nevnímala, ale aby se mě zeptaly na důvod, to ne.

V den zkoušek jsem nešla do školy. Nezvládla bych to. Požádala jsem o speciální odložení z osobních důvodů. Další termín jsem měla za dva měsíce.

V době těch dvou měsíců to bylo velmi špatné s mými známkami, moje psychika už byla na pokraji vyhoření. Ve škole se ke mně všichni chovali hnusně, najednou jsem byla ta hloupá, sama v davu plném lidí, černá ovce.

Nikdo si neuměl představit, jak mi bylo, jak jsem se cítila, jak to bylo těžké. Nezajímali se o to, bylo jim jedno, co se ve světě kolem nich děje. Od doby, co se to všechno stalo, jsem se na svět dívala jinak. Už nikdy nic nebude tak, jako to bývalo dřív.

Zkoušky jsem nakonec zvládla, a abych alespoň trochu pomohla tomu, aby se takové věci nestávaly, můj příběh jsem napsala jako literární práci ke zkouškám.

Jaký mám pohled na svět

Nikola Baková, 8. B

Svět kolem mě je opravdu fascinující. I když mi někdy přijde, že každý den je to samé, pořád dokola, tak jsem na omylu. Každý den prožívám něco nového, něco výjimečného.

Mám jinou náladu a jinak se i chovám, také se mění lidé kolem mě, stejně tak to oni vidí i u mě a ostatních lidí.

Když se probudím, tak chvíli sedím na posteli a dívám se do stěny a říkám si: „Co mi tenhle den přinese za štěstí a taky co mi přinese za smůlu?“ Většinu roku chodím do školy a dospěláci do práce, ale proč se pořád stresovat a naříkat, jak je to hrozné, když stejně vím, že do té školy chodit musím, tak proč si to trochu nezpříjemnit? Proč bych nemohla lidem ten den udělat hezčím, třeba někomu pomoci nebo říci mu: „Dneska ti to sluší!“

Ano, pak jsou tu lidi, co vaši ochotu odmítnou a zesměšní vás, ale já si z toho nic nedělám, protože nikdo mi kazit den přeci nebude!

Tohle bylo vyjádření k bližšímu světu kolem mě, ale teď k hlubšímu zaměření.

Svět, neboli planeta Země, je poslední dobou dost zničená. Právě my ji ničíme, aniž si to uvědomujeme. Rostliny, stromy a celkově příroda jsou pro nás neskutečně důležité. Nedochází nám, jakými maličkostmi ji dokážeme zničit, jak lehké je vyhodit třeba obal od bonbonu. Přeci „je to jen jeden blbý sáček, nic to přírodě neudělá“. Jenže to je právě ono. Víte, kolik lidí si tuto frázi řekne? Na světě je přes 7,5 miliardy lidí a polovina z toho jsou ti, co něco vyhodí bezmyšlenkovitě na zem. Také kolik je vykáčených lesů, vyčerpané vody? Je to hrozné, co dokáží lidé udělat pro peníze, aby z toho zbohatli... Vše souvisí se vším.

Chci se vrátit k rostlinám, které jsou pro nás velmi důležité. Já vím, zní to neuvěřitelně, ale v podstatě ničíme sami sebe. Zničíme-li rostlinu, ona nám nedá kyslík a nezvlhčí půdu. Stejně tak je to i s vodou. Ani nevíte, kolik vody se spotřebuje například jedním sprchováním.

A problémy dnešní doby, o kterých se nyní hodně mluví, týkající se „moře plastů“ a nebo globálního oteplování? Začíná se dělat byznys na ropě a různých jiných látkách, taky lidé chtějí víc a víc peněz a proto všechno ničí. Pro obohacení bez ohledu na okolí.

Mamka mi často vykládá, jak to bylo za ní, když byla dítětem. Hodně při svém vyprávění používá tyto věty: „Když jsem byla malá, lidé si více vážili věcí.“ Nebo tuto větu: „Když jsem byla malá, tolik věcí nebylo, jako dnes.“ Ano, chápu, co má na mysli.

Vše jde kupředu, s dobou, ale nač mít dvacet borůvkových jogurtů, když bohatě stačí třeba tři? To je jen příklad konzumního způsobu života, ve kterém žiji a ve kterém pomalu dospívám. Přála bych si, abychom si všichni uvědomovali, co kolem sebe máme, u nás doma, v České republice. Podle mě je nás, jak čas běží méně a méně.

Tento článek má všechny přimět k tomu, aby si uvědomili, jak je nádherné se přizpůsobit dnešnímu světu a také jak je nádherné vnímat a vidět přírodu rozkvétat a zbavovat ji nebezpečí. Dává nám to svým způsobem najevo. Dala nám život, a to že jsme zrovna v úzkých, tak vše jde napravit, jen musíme chtít!

Sen

Hugo Pešát, 6. A

Slyšela jsem jen: „Už běž.“ To volala máma. V mé hlavě se najednou objevilo tolik otázek. Například: kam mám jít, proč, za jakým účelem? Jenom jsem si lehla a dumala nad tím do té doby, než jsem usnula.

Byl to dlouhý sen a strašidelný, já si na něj pamatuju. Totiž já si je píšu, protože chodím k psychologovi. Měla jsem kdysi ze snů strach. Ten sen byl o tom, že mě máma objala a já jsem se někam propadla. Někam do temna a chladu, nikoho jsem neviděla nic necítila.

Psycholog mi říká, že na strašidelné sny je dobrý čaj, bylinkový čaj. Zrovna jsem si jeden šla udělat, když jsem viděla mámu, ale neseseděla na židli jako obvykle.

Ona odcházela!

Zase se mi objevily v hlavě otázky. Proč odchází, co jsem udělala? Jenom na mě zamávala a odešla. Nevím, jestli to byl dobrý krok z máminy strany, protože jsem potom upadla do kómatu a měla jsem sny celých deset let.

Některé sny byly zlé a některé dobré. Jediný sen, co jsem si po kómatu pamatovala, byl o nějaké planetě. Na té planetě byli mart'ani, ale ne takoví, jak nám ukazuje věda ufouny. Tak už vím, že NASA je kničemu. Ti tak zvaní mimozemšťané měli daleko lepší technologii. Jobs by proti nim byl jen kluk, co si hraje s drátky. Nijak se neživili, neměli žádné hranolky, cheeseburgery. A také nejezdili auty, ale využívali naplno energii černé díry.

Podle všeho, co jsem slyšela, dimenzí je bezpočet. Ta nejznámější je Tx – 100, což znamená první článek číslo 1, to je první dimenze všech dob a ta je nejhlavnější. Protože dodává všem ostatním energii. Nějak se tam ovládá čas a tak dále, moc jsem to nepochopila. Jedna z těch zajímavých věcí je, že se tam děti nerodí, ale vytvářejí! Funguje to tak, že dají svoje „NNA“ do nějakého přístroje a ono jim to tam vytvoří nového potomka. Neříkají si tam pak táta a máma, ale „Tvůrce č. 1“ a „Tvůrce č. 2“.

Je to podivné, ale nově stvořený může být velký, třeba jako náš 25 letý chlap. Prý je to kvůli tomu, aby nebyly starosti s dětstvím výtvoru. Nejhorší bylo, že nově vytvořený jedinec pak už nikdy svou rodinu neviděl.

Jejich historie je ještě o dost smutnější. Protože před nimi byli prý nějakí „Ničitelé“. Vznikli prý z nás lidí. Jeden pamětník mi vyprávěl, že prý „Stvořitelům“ přeskočilo a začali vše ničit. Když bylo vše zničeno, tepve za tisíce let vznikla nová generace „Povznesení“.